

עת"א 10390/06/17 - מןחמד אבו ראס (אסיר נגד שרות בתי הסוהר, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

05 יולי 2017

עת"א 10390-06-17 אבו ראס(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'

בפני כב' השופט רון שפירא, סגן נשיא
עותר מןחמד אבו ראס (אסיר)
ע"י עו"ד ויסאם לידאוי
נגד
משיבים
1. שרות בתי הסוהר
2. מדינת ישראל

ע"י עו"ד סג"ד ריבי שפירא

פסק דין

עניינה של עתירה זו בתנאים ליציאת העותר לחופשה. העותר תושב הכפר עילוט שליד נצרת. הוא מרצה מאסר שני לאחר שהורשע בביצוע עבירות אלימות חמורות ביחד עם אחרים, הכל כפי שפורט בגזר הדין שניתן בת"פ 24441-05-13 ועוד שני תיקים מצורפים, גזר דין מיום 27.10.2015. לעותר הותר לצאת לחופשות ואולם זאת בתנאי הרחקה מכפר מגוריו. כנגד החלטה זו הוגשה העתירה שבפני.

בדין בפני טען ב"כ העותר כי אין עילה להגביל את כניסת העותר לכפרו. בעת שהתנהל משפטו הוא שוחרר ממעצר והותר לו לשהות בכפרו. מדובר באסיר ללא עבר מכביד והתנהלותו בכלא תקינה. עוד צוין כי לנאשם אחר באותה פרשה הותר לחזור לכפר. מטעמים אלו, כפי שפורטו בהרחבה ע"י בא כוחו, עותר האסיר לאפשר את יציאתו לחופשות בביתו.

למען הסדר יצוין כי לאחר שהצדדים טענו בפני בישיבה מיום 25.6.17 ניתנה לשב"ס ארכה לבצע בדיקה עדכנית של מכלול נושאים הקשורים למניעת העותר מכנסה לכפרו. לאחר ששב"ס הגיש את השלמת הטיעון ביחד עם מידעים מודיעיניים ניתנה לב"כ העותר ארכה להגיב בכתב עד ליום 4.7.17. לא הוגשו כל טיעונים ו/או תגובה מטעם העותר.

בטרם אתייחס לטענות העותר ראוי להזכיר מושכלות יסוד: "יציאה לחופשה אינה זכות המוקנית לאסיר, אלא מדובר בפריבילגיה המוענקת לאותם אסירים שנמצאו מתאימים לכך, לפי שיקול דעת הגורמים המוסמכים בשירות בתי הסוהר" [רע"ב 4643/14 כהן נ' שירות בתי הסוהר, פסקה 20 (4.12.2014)]; רעב 2002/17 אליאור ביטון נ' מדינת ישראל (1.5.2017)]. דברים אלו נכונים גם בנוגע לתנאי החופשה ומגבלות המוטלות על האסיר בעת צאתו לחופשה. כל אלו נתונים להחלטת שב"ס שעליו החובה לאמוד מסוכנות אפשרית מיציאת אסיר לחופשה ולקבל

עמוד 1

החלטות בהתאם.

לבית המשפט הוגש חומר חסוי עדכני לחדש 5/17 המפרט סכסוך משפחות מתמשך בכפר עילוט, אירועי עבר וסיכונים מוחשיים להתלקחות אלימות בעתיד. מטבע הדברים לא אוכל לפרט את תוכן המידעים. אומר רק כי מדובר במידעים רבים, ממקורות שונים, המצביעים על סיכון הן לעותר עצמו והן לאחרים מעצם חזרתו לתחומי הכפר.

בחנתי גם את הטענה כי לשותף אחר באותו כתב אישום הותר לחזור לכפר. ראשית יצוין כי המשטרה מבהירה כי מתן ההיתר לנאשם אחר באותה פרשה נעשה בטעות שנבחנת כעת שוב. מעבר לאמור יודגש כי רוב המעורבים באותם כתבי אישום שבמסגרתם מרצה העותר מאסרו מנועים מכניסה לכפר, מאותם טעמים.

כאשר מביאים בחשבון את ריבוי המידעים והערכת גורמי משטרת ישראל בדבר מסוכנות מכניסת העותר לכפר, לרבות הרחקת רוב המעורבים בפרשה מהכפר (כל אימת שיצאו לחופשות), נראה, על פניו, כי לא נפל פגם בהחלטה להגביל את העותר בעת חופשותיו בדרך של קביעת תנאים לחופשה הכוללים הרחקה מהכפר. מדובר בהחלטה סבירה שהתקבלה בהתאם לסמכויות שב"ס ועל בסיס חוות דעת משטרתית המבוססת בחומר מודיעיני חסוי.

בנסיבות אלו לא מצאתי מקום להתערב בהחלטה. העתירה נדחית.

בד בבד עם דחיית העתירה יודגש כי על גורמי המשטרה ושב"ס לבחון מעת לעת, ובכל פרק זמן סביר, האם המניעה להיכנס לכפר עוד נדרשת, ובמידת האפשר לשקול את שינוי ההחלטה. לעת הזאת - העתירה נדחית.

המזכירות תשלח עותק מפסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, י"א תמוז תשע"ז, 05 יולי 2017, בהעדר הצדדים.

ד"ר ר. שפירא, ס. נשיא